

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.,** se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2008, č. j. fol/5304/08, sp. zn. 2008/431/FOL/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2009, č. j. 11 Ca 338/2008 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 5760 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8.

Odůvodnění:

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též jen „stěžovatelka“, popř. „Rada“) podala kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 22. 10. 2009, č. j. 11 Ca 338/2008 - 51, kterým tento soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky ze dne 17. 6. 2008, č. j. fol/5304/08, sp. zn. 2008/431/FOL/FTV, kterým byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za naplnění skutkové podstaty ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“). K naplnění skutkové podstaty citovaného ustanovení došlo podle rozhodnutí stěžovatelky tím, že do vysílání byl dne 10. 3. 2008 od 15:40 hodin zařazen pořad Sběratelé kostí, který obsahoval scény (detailněji popsané v odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky) způsobilé navodit v dětském divákovi

pocit strachu a úzkosti a citově jej otupit, čímž byla porušena povinnost nezařazovat do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady, upoutávky nebo další části vysílání, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Ve shora uvedeném rozhodnutí o uložení pokuty stěžovatelka uvedla, že má za to, že k naplnění účelu ustanovení § 59 zákona o vysílání, který ukládá Radě povinnost před uložením pokuty nejprve upozornit provozovatele na jeho protiprávní jednání, postačí pokud byl provozovatel na porušení povinnosti podle zákona o vysílání upozorněn ať již při prvním porušení této povinnosti postupem podle § 59 zákona o vysílání nebo v následných případech již zahájením řízení a uložením pokuty. Dále v odůvodnění rozhodnutí pak stěžovatelka uvedla příklady konkrétních porušení a upozornění pouze s uvedením spisové značky rozhodnutí o uložení pokuty či upozornění, názvu pořadu, době jeho odvysílání a u některých pořadů také s uvedením odvysílaného tématu (v případě upozornění sp. zn. 2006/894/jan/FTV je uvedeno, že šlo o reportáž o malíři malujícím penisem, v případě pokuty sp. zn. 2006/888/jan/FTV je uvedeno, že šlo reportáž o erotickém modelingu, v případě pokuty sp. zn. 2006/893/jan/FTV je uvedeno, že šlo o reportáž o sadomasochistickém salonu, v případě pokuty 2006/323/dzu/FTV je uvedeno, že šlo o reportáž o skupině J. P.).

Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí k námitce žalobkyně, že stěžovatelka neupozornila žalobkyni na možné porušení zákona a nestanovila jí lhůtu k nápravě, mimo jiné uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí stěžovatelky považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění s ohledem na to, že odůvodnění rozhodnutí Rady obsahuje pouze odkaz na určitá předchozí rozhodnutí Rady, aniž by z tohoto odůvodnění bylo zřejmé, co mělo být obsahem předchozího porušení povinností a o jaká skutková jednání šlo. Dále městský soud uvedl, že z odůvodnění stěžovatelky není patrná zcela zásadní správní úvaha o tom, proč z daného skutkového stavu vyvozuje naplnění konkrétní skutkové podstaty správního deliktu s přihlédnutím ke splnění zákonem stanovené podmínky předchozího upozornění na typově stejná či obdobná protiprávní jednání.

Proti shora uvedenému rozhodnutí městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále konkrétně z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž vytýkaná vada má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka má konkrétně za to, že městský soud rozhodl nad rámec zákona, když v rozsudku (podle slov stěžovatelky) použil „institut typově shodného porušení povinnosti“, přičemž zákon ani soudy nijak nevymezují typovou shodnost závadného jednání. Zákon dle názoru stěžovatelky nikterak nevymezuje typové vymezení ohrožovacího jednání a nelze je tedy ani aplikovat ve správní praxi a udělovat za jejich jednotlivé porušení upozornění. Dle názoru stěžovatelky je předpokladem pro uložení sankce podle zákona o vysílání pouze předchozí upozornění na porušení tohoto zákona spolu se stanovením lhůty k nápravě, přičemž zákon nic neříká o upozornění na typově shodné jednání. Typová shodnost je požadavkem, který nemá oporu v legislativě a není ani podložen právním výkladem. Podle názoru stěžovatelky též nerespektuje městský soud judikaturu Nejvyššího správního soudu. Poslední námitka stěžovatelky směřuje proti názoru městského soudu, že výrok rozhodnutí stěžovatelky nevyhovuje požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem do té míry, že toto

rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečně specifikovaného skutkového děje. Stěžovatelka má za to, že skutek, který je předmětem řízení specifikovala ve výroku natolik, že nemůže být zaměnitelný se žádným jiným skutkem. Skutková podstata správního deliktu je podle názoru stěžovatelky charakterizována časem a místem uskutečnění deliktu, přičemž jednáním je odvysílání celého pořadu. Stěžovatelka závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že podle jejího názoru je klíčovým závěrem plynoucím z rozsudku městského soudu absence předchozího upozornění ve smyslu ust. § 59 odst. 1 a 3 zákona o vysílání. K tomu žalobkyně poukazuje na to, že žádná z předchozích upozornění a rozhodnutí se netýkala jednání podobného či shodného s jednáním vytýkaným stěžovatelkou v jejím rozhodnutí. Žalobkyně uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelka konstatuje, že k porušení povinnosti podle zákona o vysílání došlo odvysíláním scén s explicitním zobrazením násilí nebo se jedná o vizuálně expresivní záběry děsivého charakteru, přičemž popsané scény měly ohrozit zejména psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých tím, že by je mohly traumatizovat nebo přispívat ke snížení prahu jejich citlivosti při vnímání násilí, a celý děj pořadu též může v divákovi (zejména u diváků nezletilých) navozovat pocity strachu, úzkosti či naopak agresivity vhodné k napodobení a tím ohrozit jejich psychický a morální vývoj. Žalobkyně v návaznosti na to uvádí podstatu jednání vedoucích k předchozím rozhodnutím a upozorněním uvedeným stěžovatelkou v jejím rozhodnutí o uložení pokuty žalobkyni a dovozuje, že ani v jednom z těchto rozhodnutí či upozornění se nejednalo o porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání explicitním zobrazením násilí nebo prezentací vizuálně expresivních záběrů děsivého charakteru, které by mohly děti traumatizovat nebo přispívat ke snížení prahu jejich citlivosti při vnímání násilí nebo navozovat pocity strachu, úzkosti či naopak agresivity vhodné k napodobení. Žalobkyně se proto domnívá, že městský soud posoudil námitku nedostatku předchozího upozornění ve smyslu ust. § 59 zákona o vysílání správně. Poslední námitku stěžovatelky žalobkyně považuje za lichou, neboť městský soud shledal v předchozím řízení námitku žalobkyně spočívající v nedostatečném popisu skutku jako nedůvodnou. Žalobkyně závěrem navrhuje, aby byla kasační stížnost stěžovatelky zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též v řízení o kasační stížnosti zastoupena svojí pověřenou zaměstnankyní s vysokoškolským právnickým vzděláním uvedeným v ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.

Svou první námitkou stěžovatelka zpochybňuje závěr městského soudu, že nebyla v projednávané věci splněna podmínka daná ust. § 59 zákona o vysílání, protože předchozí upozornění se netýkala typově stejných či obdobných jednání. Podle názoru stěžovatelky zákon ani judikatura nevymezují typovou shodnost jednání a předpokladem pro uložení sankce podle zákona o vysílání je pouze předchozí upozornění na porušení tohoto zákona spolu se stanovením lhůty k nápravě, přičemž zákon nic neříká o upozornění na typově shodné jednání.

Nejvyšší správní soud v souvislosti s touto námitkou stěžovatelky uvádí, že tato problematika již opakovaně byla řešena jeho judikaturou. Lze citovat kupříkladu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 16/2009 - 82, dostupný na www.nssoud.cz, který uvádí: *„Smyslem a účelem ust. § 59 zákona o vysílání je zajistit, aby provozovatel vysílání nebyl potrestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom, tj. aby nebylo prvním úkonem vůči provozovateli oznámení o zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt. Z obecného pohledu se tak realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce tím dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele. Zákon o vysílání nijak blíže nespecifikuje charakter upozornění a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Podle Nejvyššího správního soudu je třeba vnímat upozornění v materiálním smyslu, tedy jako předání informace, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Musí však přitom existovat alespoň rámcová věcná souvislost mezi upozorněním a později posuzovaným případem. Upozornění má tedy poskytnout provozovateli vysílání informaci o budoucí praxi stěžovatelky, tj. o tom, jaký obsah odvysílaných pořadů podle jejího názoru není v souladu se zákonem o vysílání a bude sankcionován. V daném případě je ale třeba zdůraznit, že skutková podstata správního deliktu podle ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání může být naplněna odvysíláním obsahově zcela odlišných pořadů, neboť k potenciálnímu ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých může dojít nejen odvysíláním násilí či brutality, ale např. i odvysíláním sexuálních scén, scén, které v mladistvých a dětských divácích mohou vzbudit mylné představy o účincích a nebezpečnosti drog a alkoholu atd. Odkazuje-li tedy upozornění na porušení zákona, které nemá se sankcionovaným obsahem vysílání žádnou věcnou souvislost, byť jej stěžovatelka podřazuje pod stejné zákonné ustanovení, nelze dovodit, že by se provozovateli vysílání dostalo relevantní informace o budoucí praxi stěžovatelky.“* Stejně tak např. v rozsudku ze dne 25. 11. 2010, č. j. 6 As 19/2010 - 101, dostupném na www.nssoud.cz zdejší soud vycházeje z požadavku věcné souvislosti sankcionovaného obsahu a předchozího upozornění na porušení zákona dovodil, že *„bylo-li porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání shledáno v tom, že provozovatel odvysílal pořad nevhodný explicitním předváděním brutálního krvavého násilí, zabíjení lidí apod., pak za předchozí upozornění nelze považovat sankci za pořad nevhodný z důvodů prezentace požívání alkoholu, kouření, vulgární mluvy nebo erotiky.“* Z podobných úvah vycházel zdejší soud např. také v rozsudku ze dne 22. 9. 2010, č. j. 6 As 20/2009 - 102, dostupném na www.nssoud.cz, kde mimo jiné konstatuje: *„Znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu ve smyslu § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání ve spojení s § 48 odst. 4 písm. a) téhož zákona je přitom možné naplnit různým jednáním, což má význam právě z hlediska vydání upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání a případným následným vydáním rozhodnutí o správním deliktu. Pro posouzení typové podobnosti či shodnosti protiprávního jednání provozovatele televizního vysílání je rozhodující nejen právní kvalifikace tohoto jednání (skutku), ale také způsob jeho provedení.“*

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že má-li být naplněn účel ust. § 59 zákona o vysílání, kterým je zajištění preventivní funkce správního trestání, je třeba aby existovala dostatečná věcná souvislost mezi jednáním, o jehož protiprávnosti byl v souladu s ust. § 59 zákona o vysílání provozovatel vysílání v minulosti Radou informován, a jednáním, za něž byla později uložena Radou sankce. V opačném případě nelze mít za to, že byl provozovatel vysílání na protiprávnost svého jednání relevantně upozorněn, jak vyžaduje ust. § 59 zákona o vysílání. Městský soud proto nepochybil, pokud spatřoval vadu rozhodnutí stěžovatelky v tom, že z rozhodnutí

stěžovatelky nevyplývá, co mělo být obsahem předchozích porušení povinností žalobkyně, na která stěžovatelka v odůvodnění svého rozhodnutí odkázala, a o jaká skutková jednání v předchozích případech porušení povinností žalobkyně šlo.

Zdejší soud podotýká, že k problematice odůvodňování rozhodnutí Rady s ohledem na splnění podmínky předchozího upozornění ve smyslu ust. § 59 zákona o vysílání se již v minulosti vyjádřil např. v rozsudku ze dne 10. 2. 2010, č. j. 6 As 17/2009 - 94, dostupném na www.nssoud.cz, kde mimo jiné uvedl: *„Povinnost upozornit provozovatele vysílání na porušení povinnosti stanovené zákonem vysílání je nezbytným předpokladem uložení sankce; není-li tato povinnost splněna, je případná sankce uložena nezákonně. Z výkladu ustanovení § 59 odst. 1 zák. o vysílání zastávaného správními soudy je zřejmé, že uložení sankce nemusí vždy předcházet vydání formálního upozornění (jako samostatného správního aktu); je však třeba, aby stěžovatelka v průběhu každého správního řízení, jež je zakončeno uložením sankce, postavila na jisto, že povinnost předchozího upozornění splnila.“* Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že pokud se stěžovatelka v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádala se splněním zákonné podmínky předchozího upozornění podle § 59 zákona o vysílání, nemohl městský soud splnění této podmínky přezkoumat.

Z výše uvedeného též vyplývá, že závěry městského soudu nejsou v rozporu s judikaturou zdejšího soudu, jak stěžovatelka namítala.

Poslední stížnostní námitka směřuje proti údajnému konstatování městského soudu, že výrok rozhodnutí stěžovatelky je formulován natolik vadně, že rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečně specifikovaného skutkového děje. K tomu zdejší soud podotýká, že tato námitka předně vůbec neodpovídá obsahu odůvodnění rozhodnutí městského soudu, které bylo napadeno kasační stížností. Na str. 8 kasační stížností napadeného rozsudku uvádí městský soud naopak to, že výrok rozhodnutí vyhovuje požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem do té míry, že rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné z důvodů nedostatečně specifikovaného skutkového děje. Tato stížnostní námitka tedy nemohla být vyhodnocena jako důvodná.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalobkyně, jež naopak byla ve věci úspěšná, má právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud stanovil výši nákladů řízení, jež žalobkyni přiznal podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (§ 1 odst. 2 cit. vyhl.). Zástupkyně žalobkyně zdejšímu soudu nesdělila jaké úkony právní služby ve věci provedla, proto zdejší soud vycházel ze skutečností zřejmých ze spisu. Ze spisu vyplývá, že v řízení o kasační stížnosti provedla zástupkyně žalobkyně vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti ze dne 19. 1. 2010 a dále vyjádření žalobkyně k doplnění kasační stížnosti stěžovatelkou ze dne 21. 4. 2010, celkem tedy dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 advokátního tarifu.

Sazba mimosmluvní odměny ve smyslu § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve spojení s § 7 advokátního tarifu činí 4200 Kč za dva úkony právní služby. Zástupkyni žalobkyně též náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč v souvislosti se dvěma úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zdejší soud dále ze spisu zjistil, že zástupkyně žalobkyně osvědčila již v řízení před městským soudem, že je plátcem DPH (osvědčení založeno na č. l. 15 spisu městského soudu). Proto zdejší soud výše uvedené částky zvýšil o 20 %. Celková výše nákladů, jež je stěžovatelka povinna zaplatit žalobkyni tedy činí 5760 Kč. Stěžovatelka je podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, povinna náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně. K plnění Nejvyšší správní soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu